

Η σημασία της σημασίας: Όσο χρειάζεται μνήμη

Του
**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΜΑΓΙΗ**

«ατριδογνωσία» το έλεγαν παλιά. Δεν νοσταλγούμε. Αλλά είναι αναγκαία η γνώση του χώρου που σε περιβάλλει.

Η ακριβής γνώση, χωρίς μακιγιάζ, προπαγάνδες, μεγεθύνσεις, σμικρύνσεις ή ψαλιδίσματα.

Ήταν από τις ωραίες ειδήσεις: Η Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση πήρε μαθητόπουλα και τα πήγε σε εμβληματικούς χώρους, για να διδαχθούν τα παιδιά υπό φυσικές συνθήκες πέντε πράγματα που αφορούν το λεγόμενο «γίγνεσθαι» του τόπου τους.

Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι πουλιά πιάνουν αυτές οι προσπάθειες. Οι μεγάλοι, βέβαια, πέφτουν σε τοίχο όταν πάνε να μιλήσουν στους μικρούς για ιστορία. Ζούμε σε μια εποχή οριζόντιας πρόσληψης της πραγματικότητας. Η τεχνολογία παράγει τόσο πολύ «τώρα», που σε υποχρεώνει να καταργήσεις το «πριν» για να το απορροφήσεις.

Αυτό που παθαίνουν όσοι ενδίδουν στα σύγχρονα μέσα δικτύωσης χωρίς όρους και όρια. Η νέα εποχή, βέβαια, μας βάζει δύσκολα: Μήπως το χτες δεν χρειάζεται; Μήπως είναι μια απελευθέρωση η κατάλυση των δεσμών με το παρελθόν; Οι άνθρωποι είναι μέσα στη βαλίτσα της μοίρας τους. Πολυγλωσσοί, πολυπολιτισμικοί, πολυεπίπεδοι, κινητικοί, σκληροί.

Ο Σιουφος ζει μια άλλη κατάρα. Πάει από εδώ, πάει από εκεί. Ζωή κι αυτό, ζωή και εκείνο. Η πέτρα του δεν είναι βαριά, ούτε υπάρχει κανένας ανήφορος. Δεν υπάρχει δυστυχία. Αλλά ούτε κι ευτυχία.

Σε πενήντα χρόνια, θα υπάρχουν άνθρωποι με ακαθόριστη εθνικότητα και με συγκεκριμένη καταγωγή. Αν είναι σημαίνοντες, θα ερίζουν πολλά πόλεις γι' αυτούς. Αν όχι, καμία. Αλλά θα είναι σημαίνουσες οι πόλεις; Σημαίνοντες, σημαίνουσες; Να σημαίνουν κάτι.

Και η μνήμη έχει σημαία. Και από τη μνήμη δεν θα ξεφύγει κανείς, μέχρι να ξεφύγει εκείνη από τις αναγκαίες λειτουργίες των ανθρώπων.

Και στο βάθος, ίππος

Σύμφωνα με όσα καταθέτουν οι ιστορικοί, το Ρωμαϊκό θέατρο ή Αμφιθέατρο ή και Ιπποδρόμιο (όπως το πρωτοακούσαμε, αλλά φαίνεται ότι ήταν όλα μαζί) των Πατρών, κατασκευάστηκε επί εποχής Δομιανού, για να τιμηθούν τα 100 χρόνια της αυτοκρατορίας. Ο αυτοκράτορας Δομιανός υπήρξε από τους απηνείς διώκτες των χριστιανών. Αυτοκράτορας λίγο καθώς τον δολοφόνησε πρόωγα (ή έγκαιρα) συνωμοτική σπείρα, στην οποία φυσικά μετείχε η σύζυγός του Λογγίνα.

Ο Δομιανός διέπρεψε ως αντιγραφείς ιδεών την αρχαιότητα, εξ ου και έφτιαξε στάδια ελληνικού τύπου, ώστε να γίνονται αγώνες αθλητικοί και καλλιτεχνικοί.

Στις μέρες μας οι χριστιανοί υποδεχόμεθα μεν μετά της δεούσης τιμής λείψανα αγίων αλλά κατά τα λοιπά διωκόμεθα αναμεταξύ μας. Το συγκεκριμένο θέατρο, για την ακρίβεια ό,τι είχε απομείνει σε δημόσια θέα, πήγαμε να

το ξηλώσουμε για τα μάρμαρά του, μετά την απελευθέρωση από τους Τούρκους, καθ' ο περιγράφει ο «Καίσιος Πατρών», ήτοι ο ερευνητής και συγγραφέας Β. Χριστόπουλος, για να φτιάξουμε κτίσματα, διότι υπήρχε βραχυπρόθεσμα στέγης τω καιρώ εκείνω, και βέβαια δεν υπήρχαν μεταφορικά μέσα για να κουβαληθούν πέτρες από παρακείμενες περιοχές.

Εκτοτε ξεκάσαμε τόσο αυτή την ιστορία, που όταν ξαναβγήκε στα φως το θέατρο, φερθήκαμε σαν να επρόκειτο για θαυμάσιο μνημείο, ενώ το είχε θάψει η προγονόπληκτος, κατά τα λοιπά, νεότερη κοινωνία της πόλεως. Όχι και πως και σήμερα τρέχουμε για να το αναδείξουμε. Ο Στ. Μπένος σχεδόν μόνος του το είπε, σχεδόν μόνος του τα άκουσε. Εμείς αυτόν τον καιρό δίνουμε έμφαση «στο θαλάσσιο μέτωπό μας». Γεμάτοι ιδέες για την αξιοποίησή του, όπως και με το «Κάμπινγκ της Αγιάς».